

ΟΙ ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΠΥΛΕΣ

Σαν 'δεις θαμπό, μπροστά, το φώς, πίσω θες να γυρίσεις...

-Πώς μες στο μισοσκόταδο σωστά να περπατήσεις;;; -
Γυρεύεις τρόπους, σύνεργα, - πριν φτάσουν τα σκοτάδια-,
σ' όσα η ζωή σου χάρισε αστραφτερά σημάδια.

Προσφεύγεις στην ανάμνηση και ψάχνεις τις καντήλες,
-όσες φωτούν στο διάβα σου-, να φωτιστούν οι πύλες,
που καρτερούν ξεκλείδωτες στην ύπαρξης το τέρμα,
αινίγματα ψυχής και νού, μπρος στην ζωής το γέμμα...

Ζητάς νερό απ' της νιότης σου τα δροσερά πηγάδια,
-κι αλίμονο αν δε φρόντισες για να μη μένουν άδεια-
δροσιά για των ονείρων σου τα μαραμένα φύλλα,
φύλλα κιτρινοπράσινα πάνω σε γκρίζα... ξύλα!!!

Θεμέλιά σου οι ρίζες σου, καμάρι τα βλαστάρια,
-γόνοι του νού, του «είναι» σου, του δέντρου σου κλωνάρια-
είτε παιδιά της σάρκας σου είτε του πνεύματός σου,
-φύτρες της σκέψης, της καρδιάς, των ζωντανών καιρών σου-,
του ίχνους σου αποτύπωμα, στα γήινά σου αχνάρια
κ' αχνό, μιας θρυαλλίδας φως, σ' αλλοτινά φεγγάρια!!!

Κάποιοι σοφοί μιλήσανε και τό 'γραψαν να μένει:
<<ούτε κανείς γεννήθηκε κ' ούτε κανείς πεθαίνει!!!>>
Πώς πήραν τέτοιο μήνυμα, με ποιούς Θεούς μιλήσαν
κ' αρχή και τέλος γήινης ύπαρξης καταργήσαν;;;
Μήπως του χρόνου οντότητες, αλλιώτικες, μετρήσαν,
μήπως της φύσης κώδικες, βρήκαν και μελετήσαν,
μήπως οι Μύστες, τα κλειδιά, κάποτε τους χαρίσαν,
ν' ανοίξουν τους ορίζοντες προς το μετά, στο τότε,
στα άπειρα, που χάνονται: τα «από πού» και «πότε»
**ή μήπως κάποιο όραμα, προς την αθανασία,
τους γέμισε με έμπνευση κι άκρατη φαντασία!!!**

**Τούτη η ανακυκλούμενη αιώνια απορία
μας οδηγεί να ψάξουμε στην φύσης τη σοφία.**

Ω! Φύση ποικιλόμορφη. Φύση φρικτή και Θεία,
φύση με άπειρες μορφές, Μα, με αλήθεια μία!!!
Μιά αλήθεια, που, στα σπλάχνα σου την έχεις κλειδωμένη,
κρυμμένη στα «παιχνίδια» σου, δυσδιάκριτη να μένει...
Φώς λιγοστό κι αμφίσημο να βγάζει απ' τους φεγγίτες

του παλατιού της του άχραντου, προς θύματα και θύτες,
στο ζεύγος, που, αδιάκοπα, σκοτώνει και γεννάει,
πορεύεται κυκλοτερά, ποτέ δεν σταματάει...

Στου σύμπαντος το «γίνεσθαι», συνθέτει τις αιτίες,
για λαμπερούς παράδεισους, ΜΑ και για τραγωδίες,
-με άπειρες εναλλαγές στους ρόλους και στις δράσεις-
το ζεύγος τούτο γίνεται, διαμορφωτής της πλάσης!!!

Αυτή η αιώνια σύγκρουση, ο πόλεμος διαρκείας,
ίσως να κρύβει μέσα του άρωμα αθανασίας...

Με τις τροχιές τις κυκλικές κι εναλλαγές στο χρόνο
τέλος κι αρχή μπερδεύονται, σ' αυτού τον κύκλο μόνο!!!
Κύκλος κλειστός φιλοξενεί το λίκνο και το μνήμα,
κύκλος της φύσης οδηγεί το θύτη του στο θύμα.

Ηράκλειτε, Έλληνα σοφέ, πού κοιτάξες και είδες,
ότι μονάχα **ο πόλεμος,** σπάζοντας αλυσίδες,
γίνεται ο δημιουργός και **πάντων ο πατέρας,**
γεννώντας θύτες, θύματα, τον Άγιο και το τέρας,
στο σύμπαν που τα «πάντα 'ρεί» και ίδιο «ουδέν μένει»
κι αυτό το «διάγγελμα» άφησες, σοφό, στην οικουμένη!!!

Ποιος είναι ο αθάνατος, το θύμα ή ο θύτης;
Ποιός είναι ο Αυγερινός και ποιός Αποσπερίτης;
Αυτός που τώρα χαίρεται και αύριο θα θρηνήσει
ή 'κείνος τώρα που θρηνεί και αύριο θα γλεντήσει;

Στης Φύσης την παλίρροια, ο Εύριπος δεν κλείνει
ποτέ την πόρτα της ροής ΚΑΙ, η Θεά σελήνη,
με νεύματα ουράνια το ίδιο ρεύμα αφήνει
παλίνδρομα κι αιώνια να μπαίνει και να βγαίνει
κι απ' τη μεριά που κίνησε, 'κεί να ξαναπηγαίνει,
αλλά τον κύκλο της ροής, ποτέ μην παραβαίνει!!!

Το ρεύμα αυτό το ανήσυχο, στην πόρτα του Ευρίπου
μια εναλλαγή κατάστασης στοχάζεται περίπου:
Απ' τον Βορρά τον θάνατο, τη γέννηση απ' το Νότο,
-χωρίς ποτέ να θυμηθεί ποιο δεύτερο ποιο πρώτο –
να εναλλάσσονται διαρκώς με κύκλους αιωνίους,
-χωρίς γεννήσεως χαρές ή ύμνους εξοδίου-
Τρία είναι τα σύμβολα που η πόρτα αυτή 'χει πάρει:
Η Βηθλεέμ, ο Γολγοθάς και το χλωμό φεγγάρι!!!

Αυτό, τ' «ανήσυχο» νερό, που αιώνια αντέχει,
ολημερίς κι ολονυχτίς αμφίδρομα να τρέχει,
-με μια μικρή ανάπαυλα στις πύλης την καμάρα,
εκεί που εναλλάσσεται η ευχή με την κατάρα-

μήπως μας φέρνει απ' τους Θεούς κάποιο ουράνιο νεύμα:
Το θάνατο και τη ζωή να 'δούμε μ' άλλο πνεύμα;
Μην έχει δίκιο ο σοφός που είπε κι επιμένει:
«ούτε κανείς γεννήθηκε, ούτε κανείς πεθαίνει;;;».

Πύλες πάντα ξεκλείδωτες στην ύπαρξης το... τέρμα,
'κει, κατά το λυκόφωτο, προς της ζωής το γέρμα...
Πύλες π' ανοίγουν προς τα 'κεί και προς τα 'δώ ΔΕΝ κλείνουν,
το δρόμο της επιστροφής πάντα ανοιχτό αφήνουν
στο φόντο μιας παλίρροιας του ονείρου και της πίστης,
όπως τον είδαν οι σοφοί κι όλου του κόσμου ο ΚΤΙΣΤΗΣ!!!

Αθήνα, Μάρτιος 2023

Δημήτριος Παν. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Electronic Engineer – Master of Science(MSci) in Op. Res. From Cranfield Univ(England)